

[Ludvig Christensen.]

pludselige, mere eller mindre, maaske navnlig mere, voldsomme Lejeforhøjelse, som et brat Ophør af Huslejeloven vilde medføre. Det, man har stillet Forslag om fra det konservative Folkepartis Side, er ingen Afvikling, men et pludseligt Ophør. Selv om man vilde udstrække det over et lille Aars Tid, er det alligevel en alt for kort Tid til en virkelig Afvikling af en saadan Lovgivning i en By af Københavns Størrelse.

Og hvad var det saa, man tilbød fra konservativ Side? Hvad var det, man vilde bruge som Middel til at forhindre, at der skulde indtræde en Katastrofe med det samme? Det var, at man vilde opretholde det Stavnssaand, som Tilflytningsbestemmelserne efterhaanden er blevet til, de Bestemmelser, der forhindrer Landets Borgere i frit at flytte til København, naar det passer dem. Det ønskede vi andre ikke at opretholde, naar vi blot kunde faa nogenlunde rimelige Afviklingsbestemmelser. Derfor var det ogsaa det første Omraade, hvor vi med Sindsro kunde give op. Men det konservative Folkeparti har staaet fast; det er ikke altid, det konservative Partis Standpunkter er særlig faste, men her — her kan den københavnske Befolkning se, at det konservative Parti staaer fast, staaer fast paa sin Modstand mod en rimelig Afvikling af Boliglovgivningen for København, staaer fast mod en rimelig Hensyntagen til den store Handelsstand, der under en pludselig Afvikling vilde kunne komme til at miste de Værdier, den har oparbejdet i sine Forretninger. Jeg tror, det konservative Folkeparti i København vil komme til at høste de fortjente Frugter af det Standpunkt, det saaledes har indtaget, og jeg tror, Partiet heraf vil lære, at selv om man paa Forhaand mener at være sikker paa et vist Udfald af Lovgivningen paa Rigsdagen, skal man ikke paa Københavns Raadhus opføre sig saa overlegent, som man gjorde i det Tilfælde.

Med disse Bemærkninger skal jeg anbefale Lovforslaget til Vedtagelse.

Fritze Teisen: Jeg skal ikke her gentage de Grunde, jeg nævnte ved første Behandling, til, at vi ikke kan gaa med til nogen vedvarende Boliglovgivning eller til en Afvikling, som det kaldes, af en Karak-

ter som den, der her er foreslaaet af de tre andre Partier.

Den højtærede Ordfører (Stensballe) erklærede, at det var det konservative Partis Skyld, at Ordet „aabenbart“ ikke findes i Aagerbestemmelserne. Noget mere vildledende end denne Bemærkning tror jeg, man skal lede længe efter, thi havde Venstre ønsket Ordet „aabenbart“ indsat, kunde Partiet bare have indsat det i det Forslag, det fremkom med i Folketinget. Der er ikke nogen som helst Undskyldning for, at Venstre ikke paa det daværende Tidspunkt indsatte det, man havde ganske sikkert kunnet gøre det med de konservative Stemmer, hvis det havde været nødvendigt. Dette Ansvar kan vi nu tage os ganske uhyre let og lægge det tilbage, hvor det retteligt hører hjemme.

Dernæst undrede den ærede Ordfører (Stensballe) sig over, at vi ikke i Gaar havde stemt for Ændringsforslagene. Denne Forbavelse undrer i høj Grad mig, jeg synes, den maa bunde i en ganske overordentlig Naivitet, thi naar vi Gang paa Gang har sagt, at vi ikke ønsker nogen Boliglov af denne Karakter, er det klart, at vi heller ikke ønsker at støtte saadanne Ændringsforslag eller overhovedet at have noget at gøre med et saadant Forslag. Det ærede Medlem vilde ogsaa give os Ansvaret for, at denne Lov overhovedet kom frem, thi i 1925 burde vi ingen Lov have haft, og efter det ærede Medlems Logik maa vi, da vi ingen Lov skulde have haft i 1925, have en Afviklingslov nu. Saaledes taler i Virkeligheden det ærede Medlem: det, at vi fik en Lov i 1925, er Grunden til, at vi nu skal have en Afviklingslov — ja, ikke en almindelig Afviklingslov, men i Virkeligheden en Fortsættelse af Boliglovgivningen. Hvis Venstre havde holdt sig sit eget Standpunkt fra 1925 klart, nemlig at Partiet ikke vilde have nogen Boliglov, skulde man tro, det endnu mindre vilde have en Boliglov i 1931, da Boligforholdene er saa ganske utroligt forandrede. Jeg skal blot henlede det ærede Medlems Opmærksomhed paa, at vi i Tirsdags havde Flyttedag her i København, og at der den Dag kun skete, siger og skriver, en eneste Udsættelse; alle andre havde altsaa paa Forhaand klaret sig. En eneste Familie henvendte sig til Københavns Kommune om Hjælp til en Bolig — det var alt,